

się we Wspólnocie oraz art. 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71, w ich brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 647/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy dokonywać w ten sposób, że prawo, które nie jest uzależnione od warunków ubezpieczenia, zatrudnienia czy prowadzenia działalności na własny rachunek, do świadczeń należnych na podstawie ustawodawstwa państwa członkowskiego, w którym zamieszkuje rodzic z dziećmi, na rzecz których świadczenia te są przyznawane, nie może być częściowo zawieszona w sytuacji, takiej jak rozpatrywana w postępowaniu przed sądem krajowym, w której były małżonek, będący drugim rodzicem tych dzieci byłby zasadniczo uprawniony do świadczeń rodzinnych na podstawie ustawodawstwa państwa, w którym jest zatrudniony, na podstawie wyłącznie prawa krajowego tego państwa lub na podstawie art. 73 rozporządzenia nr 1408/71, lecz faktycznie nie pobiera tych świadczeń ze względu na to, że nie złożył w tym celu odpowiedniego wniosku.

(¹) Dz.U. C 90 z 18.4.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Hamburg — Niemcy) — Gisela Rosenblatt przeciwko Oellerking Gebäudereinigungsges.mBH

(Sprawa C-45/09) (¹)

(Dyrektywa 2000/78/WE — Dyskryminacja ze względu na wiek — Zakończenie umowy o pracę w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego)

(2010/C 346/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Hamburg.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gisela Rosenblatt.

Strona pozwana: Oellerking Gebäudereinigungsges.mBH.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Arbeitsgericht Hamburg — Wykładnia art. 1 i 2 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Postanowienie układu zbiorowego, uznanego za powszechnie obowiązujący, przewidujące rozwiązanie z mocy prawa umowy o pracę w chwili ukończenia przez pracownika 65 roku życia, niezależnie od panującej sytuacji gospodarczej, socjalnej i demograficznej oraz niezależnie od konkretnej sytuacji na rynku pracy

Sentencja

1) Wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że nie sprzeciwia się on przepisowi krajowemu, takiemu jak § 10 pkt 5 Allgemeines Gleichbehandlungsgesetz (ogólnej ustawy o równym traktowaniu), zgodnie z którym dopuszczalne są postanowienia o automatycznym rozwiązywaniu umów o pracę z uwagi na osiągnięcie przez pracownika wieku emerytalnego w zakresie, w jakim po pierwsze, przepis ten jest obiektywnie i racjonalnie uzasadniony zgodnym z prawem celem z zakresu polityki zatrudnienia i rynku pracy a po drugie, środki służące realizacji tego celu są właściwe i konieczne. Wprowadzenie tego zezwolenia w drodze układu nie jest samo w sobie wyłączone spod jakiegokolwiek kontroli sądowej, lecz zgodnie z wymogami art. 6 ust. 1 tej dyrektywy powinno także realizować taki zgodny z prawem cel w sposób właściwy i konieczny.

2) Wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu, takiemu jak przewidziane w § 19 pkt 8 Allgemeingültiger Rahmentarifvertrag für die gewerblichen Beschäftigten in der Gebäudereinigung (ramowym układzie zbiorowym dla pracowników sektora usług w zakresie sprzątnięcia budynków) postanowienie o automatycznym rozwiązywaniu umów o pracę z pracownikami, którzy osiągnęli wiek emerytalny ustalony na 65 lat.

3) Wykładni art. 1 i 2 dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że przepisy te nie sprzeciwiają się, by państwo członkowskie uznało za powszechnie obowiązujący układ zbiorowy, taki jak rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym, jeśli nie pozbawia on pracowników objętych jego zakresem stosowania przyznanej im na mocy tych przepisów ochrony przed dyskryminacją ze względu na wiek.

(¹) Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 października 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-49/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Późniejsze przystąpienie państw członkowskich — Przepisy przejściowe — Stosowanie w czasie — Stosowanie obniżonej stawki — Odzież i dodatki odzieżowe dla niemowląt oraz obuwiu dziecięce)

(2010/C 346/15)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: M. Szpunar, M. Dowgielewicz, M. Jarosz i A. Rutkowska, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Aufsichts- und Dienstleistungsdirektion

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 98 w związku z załącznikiem III do dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Stosowanie obniżonej stawki podatku VAT do odzieży i dodatków odzieżowych dla niemowląt oraz obuwia dziecięcego

Sentencja

1) Stosując obniżoną stawkę podatku od wartości dodanej w wysokości 7 % w stosunku do dostaw, importu i wewnątrzwspólnotowego nabycia odzieży i dodatków odzieżowych dla niemowląt oraz obuwia dziecięcego, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie przepisów art. 98 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z jej załącznikiem III.

2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz — Niemcy) — Landkreis Bad Dürkheim przeciwko Aufsichts- und Dienstleistungsdirektion

(Sprawa C-61/09) (¹)

(Wspólna polityka rolna — Zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy — Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 — System płatności jednolitych — Wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego — Pojęcie „kwalifikujący się hektar” — Działalność pozarolnicza — Warunki przyporządkowania gruntu rolnego do gospodarstwa)

(2010/C 346/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Landkreis Bad Dürkheim

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz — Wykładnia art. 44 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1) — Wykładnia pojęć „grunt rolny” i „działalność pozarolnicza” w sytuacji, w której cel ochrony środowiska przeważa nad celem produkcji rolnej — Warunki przyporządkowania gruntu rolnego do gospodarstwa

Sentencja

1) Artykuł 44 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 Rady z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001, w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 2013/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że nie stoi na przeszkodzie uznaniu za kwalifikujący się do objęcia pomocą gruntu, który jest wprawdzie używany także do celów rolniczych, ale służy głównie zachowaniu krajobrazu i ochronie przyrody. Ponadto fakt, że rolnik podlega instrukcjom organu administracji odpowiedzialnego za ochronę przyrody, nie pozbawia rolniczego charakteru działalności, która odpowiada definicji zawartej w art. 2 lit. c) wymienionego powyżej rozporządzenia.

2) Artykuł 44 ust. 2 rozporządzenia nr 1782/2003, w brzmieniu nadanym rozporządzeniem nr 2013/2006, powinien być interpretowany w ten sposób, że:

— do przyporządkowania gruntu rolnego do gospodarstwa rolnika nie jest konieczne, aby dany rolnik dysponował nim na podstawie umowy dzierżawy lub innego typu odpłatnej umowy oddania w używanie o takim samym charakterze;

— nie stoi on na przeszkodzie przyporządkowaniu do gospodarstwa gruntu, który zostaje oddany nieodpłatnie do dyspozycji rolnika, w zamian jedynie za opłacanie przezeń składek należnych spółdzielni zawodowej, w celu użytkowania w określony sposób i przez określony czas zgodnie z celami ochrony przyrody, pod warunkiem że ten rolnik jest w stanie używać takiego gruntu w wystarczająco samodzielny sposób do swojej działalności rolnej przez co najmniej 10 miesięcy; oraz że